

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi MKS Sp. z o.o. w T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2010 r.,

w sprawie z powództwa MKS Sp. z o.o. w T.

przeciwko S. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powódka MKS Spółka z o.o. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2010 r., oddalającego apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 czerwca 2010 r. W sprawie tej powódka domagała się zasądzenia od pozwanej S. P. kwoty 1 357,19 zł, tytułem zapłaty za wykonaną umowę przewozu. Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2010 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 086,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2009 r., a w pozostałej części powództwo oddalił. Ustalił, iż strony wiązała umowa przewozu, której warunki strony ustaliły ustnie, zaś podstawę wspólnych ustaleń stanowiła oferta frachtu zamieszczona przez pozwaną na giełdzie transportowej w kwocie 200 euro. Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 774 k.c. zasądził od pozwanej kwotę stanowiącą równowartość uzgodnionej stawki frachtu. W pozostałej części powództwo oddalił uznając, że powódka nie wykazała, iż strony ustaliły stawkę frachtu na 250 euro.

Sąd Okręgowy w K. uznał apelację powódki za niezasadną. Wskazał, że ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe i podzielił ich ocenę prawną. Stwierdził, że skoro strony ustnie uzgodniły warunki przewozu, w tym cenę, to powódkę obciążał obowiązek wykazania, iż umówione wynagrodzenie wynosiło 250 euro.

Skarżąca oparła swoją skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 77¹ k.c. oraz art. 68¹ § 2 k.c. w zw. z art. 68 k.c., 69 k.c. oraz 6 k.c. Przytoczone przepisy wskazała również jako te, z którymi zaskarżone orzeczenie jest jej zdaniem niezgodne.

Jako uprawdopodobnienie wyrządzenia jej szkody przez wydanie kwestionowanego orzeczenia powódka przedstawiła następujący wywód: „...powódka poniosła szkodę przede wszystkim z tego powodu, iż na skutek wydania zaskarżonego nie może dochodzić kwoty należnej jej w związku z niewykonaniem umowy przewozu. Powódka oświadcza, że kwota ta nie została uiszczona przez pozwaną...”.

Wyjaśniła także, że wartość przedmiotu sporu nie pozwalała jej złożyć skargi kasacyjnej, a nie zachodziły przesłanki uzasadniające wystąpienie o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wśród wymagań tych mieści się uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Spełnienie tego wymagania sprowadza się do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, oraz wskazania jej rodzaju i rozmiaru (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, Biul. SN 2005, nr 10, s. 14, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 15 czerwca 2010 r., I CNP 9/10, niepubl.). Obowiązkiem skarżącego jest poza tym uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, a więc wykazanie jej przy użyciu dowodów lub innych środków, niespełniających wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.).

Skarżąca w niniejszej sprawie powołała się co prawda na to, że została jej wyrządzona szkoda przez to, iż pozbawiona została możliwości dochodzenia kwoty należnej jej z tytułu niewykonania umowy przewozu. Jednak nie sprecyzowała nawet wysokości poniesionej w ten sposób szkody. Zapewnie szkodą tą jest, w ocenie powódki, różnica pomiędzy kwotą dochodzoną a zasądzoną, jednak do powódki należało dokładne oznaczenie wysokości, chwili powstania i związku przyczynowego wskazywanej szkody z wydaniem zaskarżanego orzeczenia. Przebieg dotychczasowego postępowania dowodzi, że roszczenie nie było bezsporne, ani też nie jest oczywiste, iż zaskarżony wyrok powinien być zgodny z żądaniem skarżącej, a tym samym, że przez fakt jego wydania została wyrządzona jakakolwiek szkoda (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2011 r., II CNP 16/11, Lex nr 847121).

Samo twierdzenie skarżącej nie spełnia wymagania konstrukcyjnego skargi, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., co uzasadniało konieczność odrzucenia tej skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

